

- Hãn là một tên đầu bếp tâm thường, chẳng phải tiêu sư mà cũng không phải hạng chạy cò. Theo lệ luật giang hồ thì lúc cướp tiêu không được sát hại phu xe, phu kiệu, hay phu khuân vác. Thế mà địch nhân hạ thủ một cách tàn độc như vậy, hay là chúng định giết sạch cả Phước Oai tiêu cục này chăng?

Ông nhìn mọi người nói:

- Anh em bất tất phải hoang mang. Chà! Những quân cướp đạo chó má này chỉ nhân lúc người ta không kịp đề phòng để hạ thủ. Các vị đã nhìn thấy vừa rồi thiếu tiêu đầu và vợ chồng ta đang hoảng ra khỏi cổng lớn mười bước nào có thấy những tên cầu cường đạo dám làm gì đâu?

Mọi người đều vâng dạ, công nhận là Lâm Chấn Nam nói đúng nhưng không ai dám ra khỏi cổng nửa bước.

Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân nhìn nhau vẻ mặt buồn rầu, đành chịu bó tay không biết làm thế nào.

Tối hôm ấy, Lâm Chấn Nam cắt đặt các tiêu sư phòng thủ các tiêu cục. Ngờ đâu lúc ông chống kiếm đi tuần tra thì hai mươi mấy tên tiêu sư đều ngồi xúm xít trong sảnh đường. Dĩ nhiên không có người nào canh dũ bên ngoài. Họ sợ quá đến nỗi không ai dám ra sân đi tiểu một mình.

Lâm Chấn Nam nghĩ thầm:

- Địch nhân quả là ghê gớm. Trong tiêu cục đã chết bao nhiêu người rồi, chính mình cũng chẳng có lúc nào yên tâm thì trách bọn họ khiếp nhược thế nào được?

Ông nghĩ vậy liền kiếm lời an ủi và sai người lấy rượu thịt đem ra cho họ ăn uống.

© HQD

HỒI THỨ BẢY

LÂM CHẤN NAM KHÁM PHÁ TÔI TÂM CHUÔNG

Mọi người trong lòng phiền muộn chẳng ai muốn nói năng gì. Họ lặng lẽ ngồi uống rượu giải sầu. Chẳng bao lâu, mấy người say quá lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mấy nhà trồng trọt ở trong làng mé tây gánh rau đưa đến cho tiêu cục.

Phước Oai tiêu cục nhiều người, nguyên về rau dưa, mỗi ngày ăn hết hai gánh lớn mới đủ. Trước nay Phước Oai tiêu cục đều lấy rau của những người này.

Hai người đến bán rau lấy tiền rồi cáo từ ra về. Mọi người trong tiêu cục không ai nói gì, đứng tụ tập ở cổng sau để coi động tĩnh. Họ thấy hai nhà nông quẩy gánh không về ra khỏi cổng vài chục bước vẫn chưa xảy ra chuyện gì khác lạ thì bụng bảo dạ:

- Câu "Ra khỏi cổng mười bước là phải chết" chuyên để đối với người trong tiêu cục, không ai can dự đến người ngoài.

Hai người bán rau đi lẫn vào với bọn khách qua đường. Đột nhiên có người la hoảng. Rồi những người đó tới tấp tránh đi.

Mọi người trong tiêu cục xa xa trông thấy hai người bán rau đã té nhào xuống đường. Hai chiếc đòn gánh vút bỏ một bên.

Trường hợp này xảy ra nữa, Phước Oai tiêu cục mang tiếng là tòa nhà khủng khiếp đồn đại khắp phủ Phúc Châu. Từ đây cả tòa tiêu cục rộng lớn không một ai dám bén mảng tới nữa.

Nửa đêm hôm ấy, bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Mấy người kỵ mã ở trong tiêu cục đã chạy đi.

Lâm Chấn Nam mở cuộc điều tra thì đó là năm tên tiêu sư thiếu nhẫn nại trước cục diện nguy hiểm, không từ biệt mà bỏ đi.

Lâm Chấn Nam lắc đầu thở dài nói:

- Lúc gặp đại nạn ai nấy tìm đường mà chạy. Lâm mỗ này không đủ lực lượng chiếu cố cho anh em. Vậy ai muốn đi đâu thì đi.

Đám tiêu sư còn ở lại mồm năm miệng mười mặt sát năm tên tiêu sư vừa bỏ đi là những hạng người không nghĩa khí.

Dè dặt chiều hôm ấy, năm con ngựa lại đeo năm xác chết về. Năm tên tiêu sư muốn thoát ly hiểm địa lại hóa ra những người đi nộp mạng trước tiên.

Lâm Bình Chi nhìn xác chết năm tên tiêu sư, cảm phần vô cùng. Chàng cầm trường kiếm xông ra ngoài cổng, đứng ngoài đường máu ba bước lớn tiếng nói:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Gã họ Dư nào đó người ở Tứ Xuyên chính do tay Lâm Bình Chi này hạ sát, không can thiệp gì đến người khác. Muốn báo thù thì cứ ra đây, dù Lâm mỗ có bị phân thây ra làm muôn đoạn cũng chẳng oán hận gì. Bằng bọn mi sát hại những người lương thiện thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Bọn mi thẳng thắn ra đây giết Lâm Bình Chi đi là phải còn không dám chường mặt ra thì chỉ là những quân trộm cướp vô liêm sỉ, hay là loài rùa đen đẻ tiện.

Chàng la mỗi lúc một lớn tiếng. Sau chàng cởi áo phanh ngực ra vỗ bụng nói:

- Ta đây đường đường tấm thân nam tử coi cái chết tựa như lông hồng. Bọn mi đâm cho ta một nhát đao có hay hơn không? Can chi mà sợ hãi đến nỗi không dám nhìn mặt ta? Bọn mi thật là quân chó má, giống tiểu súc sinh.

Những người đi đường thấy chàng hai mắt đỏ mọng vừa vỗ ngực vừa la hét, nên chẳng ai dám lại gần tiêu cục, chỉ đứng đường xa mà nhìn.

Vợ chồng Lâm Chấn Nam nghe cậu con la hét đều chạy ra ngoài cổng. Mấy bữa nay hai ông bà vừa buồn rầu vừa cảm phần không biết đến đâu mà kể, tưởng chừng như tức đến bể bụng. Bây giờ thấy Lâm Bình Chi gọi địch nhân ra khiêu chiến, hai người cũng lớn tiếng thóa mạ.

Bọn tiêu sư ngơ ngác nhìn nhau. Ai nấy đều ngấm ngấm bội phục gan dạ của ba người. Họ nghĩ thầm:

- Trước nay tổng tiêu đầu vốn là bậc anh hùng, phu nhân cũng là nữ trung hào kiệt, cái đó đã đành. Nhưng thiếu tiêu đầu được nuôi dưỡng chiều chuộng lại nhỏ tuổi mà cũng không biết sợ trời đất, kêu địch nhân ra mà thóa mạ mới thiệt là ghê gớm.

Bọn Lâm Chấn Nam ba người giơ tay dậm chân chửi bới hàng nửa ngày mà bốn bề vẫn yên lặng như tờ.

Lâm Bình Chi lại gầm lên:

- Bọn mi nói cái gì ra khỏi cổng mười bước là phải chết? vậy ta ra thêm mấy bước nữa, thử xem các người có làm gì được không?

Dứt lời chàng lại tiến thêm ra ngoài mấy bước nữa. Chàng cầm ngang thanh trường kiếm đứng ngạo nghễ nhìn bốn mặt.

Vương phu nhân nói:

- Những quân cẩu cường đạo kia! Bọn mi chỉ quen khinh khi người hiền lành mà khiếp sợ kẻ hung dữ. Chắc bọn mi không dám gây chuyện với con ta.

Bà kéo tay Lâm Bình Chi vào trong cổng.

Lâm Bình Chi tức giận đến độ toàn thân run bần bật. Chàng vào phòng nằm rồi nhưng không nhắm mắt được, úp sấp mặt xuống giường khóc hu hu.

Người ta thường nói: biết con chẳng ai bằng cha. Lâm Chấn Nam biết cậu con vừa rồi ra cổng kêu địch nhân thóa mạ là nhân sự cảm phần bông bột trong lúc nhất thời, nhưng dẫu sao chàng cũng còn nhỏ tuổi chưa hết tính con nít. Ông xoa đầu chàng nói:

- Hài nhi gan dạ không nhỏ, chẳng hổ là con trai nhà họ Lâm. Địch nhân không dám chường mặt ra thì chúng ta biết làm thế nào được? Hài nhi hãy ngủ đi một giấc đã.

Lâm Bình Chi khóc một hồi rồi thần trí lơ mơ đưa hồn vào cõi mộng. Tối hôm ấy ăn cơm chiều xong, chàng nghe phụ thân nói chuyện khẽ với mẫu thân về mấy tên tiêu sư trong tiêu cục có ý kiến kỳ dị muốn đào đường hầm theo ngả sau mà chuồn. Đường hầm họ định đào ra ngoài giới tuyến mười bước là thoát chết. Chúng cho là nếu còn ở tiêu cục thì sớm muộn gì cũng đến lượt họ phải uống mạng.

Vương phu nhân cười nhạt nói:

- Nếu họ đào được đường hầm thì kệ họ. Chỉ sợ... chỉ sợ...

Tuy bà chưa dứt lời, nhưng cha con Lâm Chấn Nam cũng biết bà ý muốn nói chỉ sợ chúng cũng mất mạng như năm tên tiêu đầu đã được ngựa đem xác về, nghĩa là tự đem tính mạng dâng cho địch nhân.

Lâm Chấn Nam trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta thử ra coi nếu có đường lối đó mà thoát được thì để bọn họ đi hết cũng phải.

Ông ra ngoài một lúc rồi quay vào phòng nói:

- Bọn người đó nói cho vui miệng mà thôi, thực tình cũng chẳng một ai dám ra tay đào hầm.

Đêm hôm ấy ba người đi ngủ sớm. Mọi người trong tiêu cục đều phó thác cho mệnh trời, chẳng ai dám đi tuần phòng canh gác nữa.

Lâm Bình Chi ngủ đến nửa đêm bỗng thấy có người khẽ vỗ vai mình. Chàng ngồi nhồm dậy, thò tay rút lấy trường kiếm ở dưới gối. Bỗng nghe tiếng mẫu thân nói:

- Bình nhi! Ta đây mà!

Lâm Bình Chi nghe mẫu thân lên tiếng, chàng mới yên dạ cất tiếng gọi:

- Má má!

Vương phu nhân khẽ nói:

- Gia gia người ra đi hàng nửa ngày mà không thấy trở về. Chúng ta phải đi kiểm y coi.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi hỏi:

- Gia gia đi đâu vậy?

Vương phu nhân đáp:

- Ta cũng không biết.

Hai người tay cầm binh khí lén lén ra khỏi phòng. Trước hết ngó vào sảnh đường thấy đèn lửa sáng trưng. Mười mấy tên tiêu sư đang ngồi đánh bạc. Máy ngày liên lúc nào họ cũng hồi hộp trong lòng. Sau họ thấy chẳng làm gì được liền không nghĩ tới chuyện sống chết nữa.

Vương phu nhân giơ tay ra hiệu cho Lâm Bình Chi rồi trở gót đi luôn.

Hai mẹ con tìm kiếm khắp nơi, thủy chung vẫn không thấy tăm tích Lâm Chấn Nam đâu cả thì trong lòng mỗi lúc một thêm kinh hãi.

Hai mẹ con Lâm Bình Chi lẹ bước đi tìm kiếm khắp nơi mà không dám lên tiếng vì sợ mọi người trong tiêu cục đang lúc hoang mang mà bây giờ lại nghe tin tổng tiêu đầu mất tích tất họ náo loạn lên, khó bề vẫn hồi được.

Vương phu nhân hỏi cậu con:

- Bình nhi! Lúc sau cùng người còn thấy gia gia ở đâu?

Lâm Bình Chi toan trả lời thì đột nhiên trong gian phòng chứa binh khí ở mé tả có tiếng lách cách vang lên. Trên chấn song cửa sổ còn có ánh đèn sáng lọt ra. Chàng vội vọt đến bên cửa sổ, chọc thủng giấy dán nhìn vào trong.

Bỗng chàng mừng quá cất tiếng gọi:

- Gia gia! Té ra gia gia ở trong đó.

Lâm Chấn Nam đang cúi lom khom, quay mặt vào vách, nghe tiếng gọi liền ngoảnh đầu ra.

Lâm Bình Chi thấy vẻ mặt phụ thân cực kỳ khủng khiếp thì lòng chàng hồi hộp vô cùng. Nét mặt đang hớn hở vui mừng lập tức ngay thuôn ra. Miệng há hốc mà không thốt nên lời.

Vương phu nhân đẩy cửa tiến vào thì thấy máu chảy chan hòa đầy mặt đất. Trên ba tấm ghế kê liền vào nhau có một người nằm, toàn thân trần như nhộng. Ngực và bụng đều bị mổ ra. Bà nhìn lại nét mặt tử thi thì nhận ra là Hoắc tiêu đầu.

Nguyên ban ngày Hoắc tiêu đầu đã cùng bốn vị tiêu đầu nữa cưỡi ngựa trốn đi rồi sau ngựa lại đưa xác về.

Lúc này Lâm Bình Chi cũng đã chạy vào phòng chứa binh khí. Chàng xoay tay đóng chặt cửa phòng lại.

Lâm Chấn Nam móc trong ngực xác chết lấy ra một trái tim đầm đìa những máu rồi nói:

- Trái tim này bị chấn động vỡ thành tám, chín mảnh. Quả nhiên là... Quả nhiên là...

Vương phu nhân nói tiếp:

- Quả nhiên là "Tội tâm chương" của phái Thanh Thành.

Lâm Chấn Nam gật đầu rồi không nói gì nữa.

Bây giờ Lâm Bình Chi mới hiểu rõ là một mình phụ thân lên vào phòng kín này mổ tử thi để điều tra nguyên nhân cái chết của người bị hại.

Lâm Chấn Nam lại nói:

- Họ nói là những ma quỷ gì quấy nhiễu, ta vẫn không tin. Bây giờ xem tới trái tim này là sự thực trăm phần trăm, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Ông gói tử thi vào trong tấm vải dầu đã chuẩn bị từ trước. Đoạn ông xách gói lên liệng vào góc tường, bụng bảo dạ:

- Trong tiêu cục đã chết nhiều người lắm rồi thì dù có thấy một xác chết bị mổ bụng cũng chẳng có chi là lạ.

Đoạn ông lau tay vào vải dầu cho cho sạch vết tích rồi cùng vợ con trở về phòng ngủ.

Lâm Chấn Nam hỏi vợ:

- Nương tử! Kể đối đầu với mình đúng là tay cao thủ phái Thanh Thành rồi. Theo ý nương tử thì ta nên làm thế nào?

Lâm Bình Chi trong lòng căm phẫn đáp ngay:

- Vụ này do hài nhi gây ra. Sáng mai hài nhi lại ra khiêu chiến, quyết một trận sống mái với kẻ thù. Nếu hài nhi không địch nổi hán thì để hán giết chết đi là xong chuyện.

Lâm Chấn Nam lắc đầu nói:

- Người này phóng ra chương mà làm bể trái tim đối thủ thành bảy, tám miếng mà ngoài thân thể kẻ bị nạn không để lại một chút dấu vết nào. Vậy võ công của hán cao cường không biết đến đâu mà kể. Chắc phải là nhân vật số nhất số nhị của phái Thanh Thành. Nếu hán định giết người thì đã giết rồi, bất tất phải chờ đến ngày nay. Ta xem chừng chỗ dụng tâm của địch nhân còn thâm độc tàn ác hơn thế. Quyết hán không chịu đem ba người nhà ta giết chết một cách mau lẹ đâu.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Vậy gia gia tính thế nào?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Quân cầu tặc mặt giấy khác nào mèo già bắt được chuột rồi. Hắn còn hành tội đủ thứ để giỡn chơi kỳ cho đến khi con chuột phải nát tim vỡ mật rồi sợ quá mà chết, hắn mới vừa lòng.

Lâm Bình Chi tức giận nói:

- Nếu hắn nắm chắc được chúng ta thì ra hắn coi Phước Oai tiêu cục của mình không vào đâu hay sao?

Lâm Chấn Nam thở dài đáp:

- Quân chó má này quả là coi Phước Oai tiêu cục không vào đâu.

Lâm Bình Chi lại hỏi:

- Không chừng hắn sợ một trăm lẻ tám đường "Phiên thiên chương" của gia gia. Nếu không thì sao thủy chung hắn chẳng dám xuất đầu lộ diện giao thủ một cách đường hoàng mà chỉ nhắm lúc người ta không phòng bị để ngấm ngấm hại người?

Lâm Chấn Nam lắc đầu đáp:

- Bình nhi! "Phiên thiên chương" của ta chuyên dùng để đối phó với những quân trộm cướp trong hắc đạo thì có thừa, nhưng so với công phu "Tối tâm chương" thì thực tình còn cao hơn ta gấp mười. Ta... trước nay chẳng chịu phục ai, song thấy trái tim Hoắc tiêu đầu thì... hỡi ôi!

Lâm Bình Chi thấy phụ thân lộ vẻ ưu phiền khác hẳn lúc bình thường, chàng không dám nói gì nữa.

Vương phu nhân nói:

- Bậc đại trượng phu cần biết đường lui tới. Kể đối đầu đã lợi hại như vậy thì chúng ta hãy tạm lánh đi là hơn.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Ta cũng tính thế.

Vương phu nhân nói:

- Vậy chúng ta khởi hành đi Lạc Dương ngay đêm nay. Hay ở chỗ mình đã biết rõ lai lịch địch nhân. Người quân tử sau mười năm hãy trả thù cũng chưa muộn.

Lâm Chấn Nam nói:

- Đúng thế! Nhạ trượng kết bạn khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được quyết định cho chúng ta. Bây giờ hãy thu thập ít đồ tế nhuyễn rồi lập tức đăng trình.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Gia gia! Chúng ta đi rồi thì bao nhiêu người trong tiêu cục như rắn không đầu biết làm thế nào?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Địch nhân không thù oán gì với họ. Vậy chúng ta đi rồi thì mọi người trong tiêu cục lại được thái bình vô sự.

Lâm Bình Chi bụng bảo dạ:

- Gia gia nói vậy thật là đúng lý. Sở dĩ địch nhân sát hại bấy nhiêu người trong tiêu cục thực ra cũng chỉ vì một cá nhân ta.

Ta mà bỏ đi cho thoát thân thì địch nhân quyết không làm khó dễ đến bọn tiêu sư và bọn chạy cờ nữa.

Chàng liền quay về phòng mình thu thập đồ tể nhuyển.

Từ thuở nhỏ, Lâm Bình Chi chưa bao giờ ra khỏi nhà, chàng nghĩ bụng:

- Phen này đi Lạc Dương, không chừng địch nhân cho một mớ lửa đốt cháy sạch Phước Oai tiêu cục thì bao nhiêu quần áo cùng đồ chơi của mình cũng ra tro hết.

Chàng tiếc rả những thứ này không chịu bỏ lại, thứ kia cũng muốn mang đi. Chàng nhét đầy đồ vật vào hai cái bao lớn mà thấy trong phòng mình hãy còn rất nhiều món. Tay trái chàng vớ lấy con ngựa bằng ngọc đặt trên bàn, tay phải cuốn lấy tấm da báo hoa mà chính chàng đã đánh chết được rồi lột da lấy. Lưng chàng đeo bọc chạy đến phòng song thân.

Vương phu nhân trông chàng không khỏi bật cười hỏi:

- Đây là chúng ta tạm thời lánh nạn chứ có phải dọn nhà đi chỗ khác đâu, mang làm chi nhiều cho mệt?

Lâm Chấn Nam buông một tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Mình đây tuy là nhà võ học gia truyền, nhưng con được nuôi dưỡng sung sướng từ thuở nhỏ. Ngoài chuyện hần học được chút ít võ công thì chẳng khác gì con em những nhà phú quý thông thường. Bữa nay thốt nhiên gặp đại nạn, gã ứng biến một cách hoang mang thì trách gã thế nào được?

Bất giác ông nổi lòng thương yêu, bảo chàng:

- Bên ngoại tổ người thứ gì cũng có, bắt tất phải mang đi nhiều đồ vật. Chúng ta chỉ cầm đem theo ít vàng bạc cùng châu báu đáng tiền. ở đây đi Giang Tây, Hồ Nam đều có phân cục, lo gì dọc đường không có cơm ăn? Vậy những bọc đem theo càng nhẹ càng tốt. Trong mình nhẹ được phần nào thì lúc động thủ tiện lợi phần ấy.

Lâm Bình Chi không sao được đành bỏ bao xuống.

Vương phu nhân hỏi:

- Chúng ta cưỡi ngựa qua cổng chính đi đường hoàng hay là đi cửa sau lén lút ra ngoài?

Lâm Chấn Nam ngồi trên ghế thái sư. Hai mắt nhắm lại, ông kéo một hơi thuốc dài bằng cán điều kêu ro ro một hồi thật lâu rồi mở mắt nói:

- Bình nhi! Người bảo đi báo tin cho mọi người trong tiêu cục từ trên xuống dưới để họ thu xếp đến sáng mai nhất tề rời khỏi nơi đây. Đồng thời người bảo thủ quỹ lấy tiền bạc phân phát cho hết thầy mọi người. Chờ bao giờ hết tai nạn ôn dịch ai nấy lại trở về.

Lâm Bình Chi tuy trong miệng vâng lời phụ thân mà trong lòng rất lấy làm kỳ. Chẳng không hiểu tại sao phụ thân đột nhiên thay đổi chủ ý.

Vương phu nhân hỏi:

- Lang quân bảo cả nhà tản đi hết thì lấy ai mà trông nom tiêu cục?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Không cần để ai hết. Nơi đây đã có ma quỷ hung dữ quấy nhiễu thì còn ai dám vào đây chịu chết nữa? Vả lại ba chúng ta đi rồi thì còn ai chịu ở lại?

Lâm Bình Chi liền ra khỏi phòng đi báo tin. Lập tức mọi người trong tiêu cục đều nhốn nháo cả lên.

Lâm Chấn Nam chờ cho cậu con ra khỏi phòng rồi bảo vợ:

- Nương tử! Cha con ta đổi ý phục thành những tên chạy cò. Còn nương tử thì cải trang làm một tên bộc phụ. Đến sáng, hơn một trăm người đều chùng dúm ra đi. Bên địch những kẻ võ công cao cường bất quá chỉ một hai người thì họ biết đuổi ai?

Vương phu nhân vỗ tay nói:

- Kế ấy tuyệt diệu!

Rồi bà đi lấy hai bộ áo chạy cò dơ bẩn. Bà chờ Lâm Bình Chi trở về phòng đưa cho hai cha con mặc vào. Còn bà tự mình mặc bộ quần áo vải xanh đầu quần một tấm khăn vải hoa màu lam. Trừ nước da trắng nõn rõ ràng bà biến thành một mục bộc phụ quê kệch.

Lâm Bình Chi thấy mình mặc bộ quần áo lem luốc hôi hám thì trong lòng rất khó chịu nhưng cũng không làm sao được.

Trời vừa hửng sáng, Lâm Chấn Nam sai mở cổng lớn rồi nhìn mọi người nói:

- Năm nay trời vận mình bất lợi, trong tiêu cục quỷ sứ hoành hành. Vậy anh em hãy tạm lánh một thời gian. Vị nào muốn theo đi bảo tiêu thì qua phủ Hàng Châu, hoặc phủ Nam Xương quy đầu phân cục Triết Giang, Giang Tây. Lưu tiêu đầu, Dịch tiêu đầu ở những nơi đó tất hoan nghênh các vị. Chúng ta đi thôi.

Thế là dư một trăm người đang đứng cả ở ngoài sân lục tục lên ngựa chạy thẳng ra cổng lớn.

Lâm Chấn Nam khóa cổng lại rồi hô lên một tiếng. Mười mấy con ngựa nhảy vọt qua đường máu. Số đông làm nên mạnh dạn, chẳng một ai sợ hãi gì hết. Ai cũng nghĩ rằng rời xa tiêu cục sớm được lúc nào an toàn lúc ấy.

Vó ngựa dồn dập lao thẳng về phía cửa bắc. Số đông bọn này không tính toán gì cả, thấy người chạy về hướng bắc thì cũng chạy theo.

Lâm Chấn Nam ra đến đầu đường liền đưa tay ra hiệu cho phu nhân cùng Lâm Bình Chi dừng lại. Ông khẽ bảo hai người:

- Để cho họ chạy về phía bắc rồi chúng ta quay xuống phía nam.

Vương phu nhân hỏi:

- Mình đi Lạc Dương sao lại chạy về phía nam?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Địch nhân tất đoán biết chúng ta sang Lạc Dương, họ nhất định chặn ngoài cửa bắc. Chúng ta vờ chạy về phía nam rồi sẽ vòng quay trở lại phía bắc thành. Đường vòng thật xa để cho bọn cầu tặc kia có chẹn đường cũng uống.

Lâm Bình Chi lên tiếng:

- Gia gia!

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Lâm Bình Chi không trả lời, sau một lúc chàng lại gọi:

- Gia gia!

Vương phu nhân hỏi:

- Người muốn nói gì sao không nói đi?

Lâm Bình Chi nói:

- Hải nhi muốn đi thẳng ra cửa bắc. Quân chó má kia đã sát hại bấy nhiêu người của chúng ta. Mình không cùng hấn liều một phen sống chết thì sao hả được nỗi căm giận này?

Vương phu nhân nói:

- Thù lớn dĩ nhiên phải báo. Nhưng cái bản lĩnh nhỏ mọn của người chống làm sao lại được "Tối tâm chưởng" của địch?

Lâm Bình Chi hần học đáp:

- Nhiều lắm chẳng qua cũng như Hoắc tiêu đầu là cùng. Mình để hấn đánh bể trái tim thì thôi chứ sao?

Lâm Chấn Nam sắc mặt xám xanh nói:

- Ba đời họ Lâm nhà ta nếu ai cũng nói "cái dũng của kẻ thất phu" như người thì Phước Oai tiêu cục chẳng cần chờ đến người gây hấn, tự mình cũng tan vỡ rồi.

Lâm Bình Chi thấy phụ thân nổi giận, không dám nói nữa, lặng lẽ đi theo song thân đi về phía nam.

Ba người ra khỏi cửa thành rồi rẽ sang ngã tây nam. Sang sông Giang Môn rồi qua Nam đài, Nam tự, vượt núi Cát Linh đến vịnh Vĩnh Thái. Suốt một ngày trời dong ruổi ngựa không dừng vó. Khi tìm đến một nhà khách điểm để ngủ trọ thì ba người đã mệt nhoài. May dọc đường không xảy ra sự gì.

Ăn cơm tối xong, Lâm Chấn Nam mới thở phào một cái khẽ nói:

- Bây giờ có thể thoát khỏi tay ác tặc rồi.

Vương phu nhân nhìn Lâm Bình Chi nói:

- Hải nhi! Mình không đè nén được phần khí thì sao phải là hảo hán. Mối thù này không trả được càng không phải là hảo hán.

Lâm Bình Chi nói: